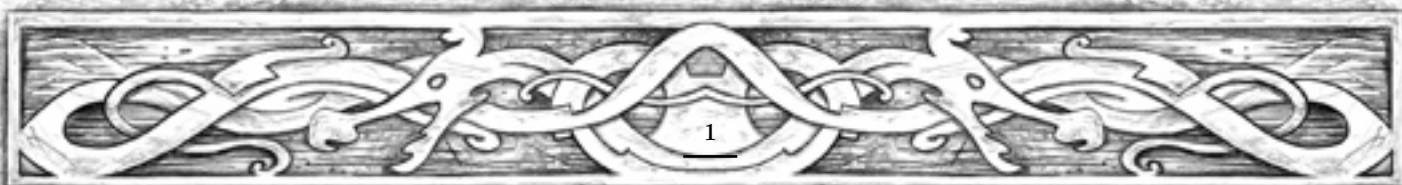

FÖRFATTAT AV: ANDERS JACOBSSON, ILLUSTRATION: JOHAN EGERKRANS, TIDIGARE PUBLICERAT I: FENIX

PIUDEMARQ

- En kvarleva av rugtannesjukans Arje

För ungefär ett sekel sedan upptäckte fiskaren Plude att det fanns en liten ö mitt ute på den enorma Hrotsvitssjön i Arje. Han skulle aldrig upptäckt ön om det inte varit för att han druckit sig så berusad och domnat bort i sin roddare medan den gled ut på sjöns mörka vatten. Roddaren strandade emellertid på den lilla ön som sedermera skulle kallas Pludemarg då fiskaren fann ön särdeles fridsam och bestämde sig för att bosätta sig där. Det fanns rikligt med fisk i närheten av ön och Plude kunde med stolthet sälja stora lass när han tog sig tillbaka till Nagvarda. Det dröjde dock inte länge förrän han blev efterföljd till ön och tvingades dela med sig av ön till andra fiskarfolk. Till slut befolkades den lilla ön med alldeles för många så att det blev svårt att få plats och handgemäng uppstod om vem som egentligen hade rätt att vara där och vem som skulle bort. Hela affären blev olycklig då runt ett tjug personer drevs ut i vattnet och dränktes. Dessa hängdes sedan upp på pålar längre ut i vattnet så nyanlända hade möjlighet att vända om innan det blev dags för mer trubbel.

Vad den lilla befolkningen på ön sedan skulle uppleva var att ön invaderades av tusentals kräftor varje vår. Till en början ledde detta till panik då folket fick stanna inomhus i sina stugor och fänga in kräftor att äta när de blev hungriga. För att kunna stoppa denna invasion varje år byggde man ett pålverk runt ön som dessutom delvis hindrade en alltför stor vattenhöjning vid flod. På en del ställen byggde man dubbelt pålverk så att det fanns korridorer av vatten mellan de båda pålverken. På detta sätt kunde man vid kräftinvasionen släppa in kräftorna mellan pålverken och därefter med lätthet fänga in dem. Detta skulle leda till det varje vår blev en stor handelsinkomst att sälja kräftor till Nagvarda.

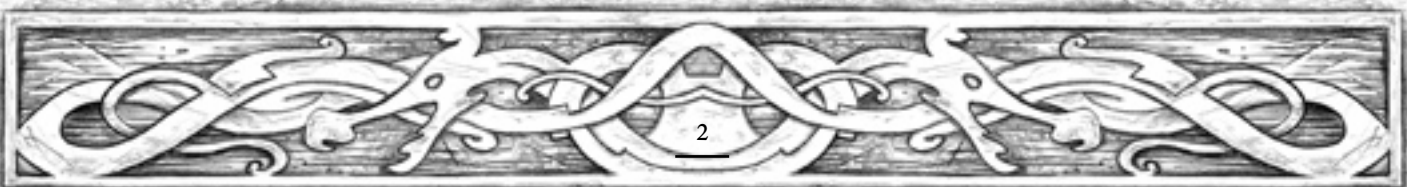
För sju decennier sedan ändrades ön från en fri fiskarby till ett exilläger. Praktiskt sett blev det inte så stora skillnader då fiskarna skulle fortsätta att fiska, utan den stora skillnaden bestod i öns samhälleliga struktur. Berig Enhäntes farbror, den fruktade fhomoren Mordoghast kom nämligen till ön i exil från Nagvarda. Anledningen till detta var att han i jakt på kunskap om vitner intresserade De sju visa (en grupp av trollkarlar i Arje) för stenstatyn av Gevarughese i staden så att han i sin tur kunde ta del av den kunskap de hade att erbjuda. Dessa hellawes skulle med tiden sätta allt högre pris för den kunskap Mordoghast ville erhålla och lyckades få god relation till Nagvardas grof. Trollkarlarna insåg att de hade mer att lära av sig själva, och att studera statyn av Gevarughese än att spilla tid på grofens broder, då denne uppenbarligen hade splittrade intressen. I vredesmod över detta politiska bedragande förde han samman den sju och dräpte dessa i ett nesligt bakhåll med hjälp av ett tjug bågskyttar. För att sedan slippa dräpas av sin broder lämnade han staden i exil och tog sig mot ön Pludemarg.

Väl på ön tog han ledningen av folket och såg till att alla kunde leva där under rimliga förutsättningar. Han drog även in en grofskatt då han utsett sig själv till grof av Pludemarg. Detta skulle sedermera leda till upprörda miner i Nagvarda då ett sådant

makthävdande nästan var skrattretande på grund av öns obetydliga storlek och rikedom. Med tiden skulle dock Mordoghasts makt- och kunskapsgirighet slockna och istället skulle en kärlek till en av fiskarnas döttrar spira. Ethelinde var en förvisso vacker ung kvinna, men framför allt en blommande glädje för hela ön då hon med sin stämma kunde trollbinda alla. Även under den ruttnaste av dagar kunde man smyga sig över till henne för att dela ett leende och i svåra tider var det alltid hon som gav de andra trygghet med ett par enkla ord. Mordoghast äktade Ethelinde och under ett par år låg det nästan som en utopi över ön.

Ingenting varar för evigt och krossade hjärtan är svåra skador. Fiskaren Galdehav som under flera år varit förälskad i Ethelinde såg nu hur hans dröm krossades mot marken, men det bästa var att han visste hur han skulle få hämnd. Med mordisk plan skred han till verket. Hans broder i Nagvarda som var nattulmsjägare hade lyckats fånga in ett par levande nattulmar. Med hjälp av honom och den politiska falangen som ville se Mordoghast dräpt för sitt maktillgrepp planerades därför ett sätt att bli av med honom en gång för alla. Tanken var att man skulle föra nattulmarna till ön så att de kunde döda honom och Ethelinde i sömnen. För detta krävdes att nattulmarna kunde gömmas på en båt, så den fylldes med vackra tyger medan nattulmarna doldes i ett par täckta korgar. Mordoghast fick ändå nys om att något var i görningen och mycket misstänksam. Galdehav ändrade då planen något. Han tog med sin yngre syster Edelgonde till ockrasamlarna vid Hrotsvits kust och gav några råbarkade män mynt för att hålla hans syster fången. Själv åkte han tillbaka till ön och berättade uppskärat att Edelgonde blivit bortförd och låtsades sårad inför Ethelinde. Genast krävde hon att Mordoghast skulle rädda henne. Grofen insåg dock att detta säkerligen var ett fult knep, men kunde inte sätta sig emot henne utan samlade folket på ön och sade att de överhuvudtaget inte fick släppa in någon på ön innan han kom tillbaka. Därefter gav han sig iväg och dräpte ockrasamlarna och räddade Edelgonde. Ockrasamlarna berättade givetvis hur de hade fått betalt av Galdehav för detta dåd, men det gjorde bara Mordoghast vred och skonade ingen utav dem. Medan grofen var försvunnen gav sig Galdehav ut med båt och signalerade in sin broder och de båda kom med båten fylld med vackra tyger. Först ville inte folket släppa in de båda, men de var inte svåra att övertala då de kände Galdehav. Tygerna delades ut under förtjusning medan brodern gömde korgarna vid grofens hus. När han tagit bort repen från korgarna med nattulmarna i upptäcktes han dock av Ethelinde och det hela ledde till handgemäng där nattulmarna kom fria och sög livet ur de båda. Ethelinde skulle dock förvandlas till rugtanne medan Galdehavs broder skulle förbli död.

Mordoghast skyndade tillbaka med Edelgonde men det var försent. Hans kärlek höll på att förvandlas till ett monster. När han steg in i sin stuga blev han biten av nattulmen, men dräpte den snabbt. Han dräpte även sin hustru och Galdehav. Resten av byn förbannade han för sitt svek att inte hålla folk borta till han hade

återkommit. Därför förbannade han dem att stanna på ön och aldrig någonsin komma därifrån. Medan han själv satte sig i en båt och försvann från Pludemarg sänkte sig en dimma runt ön som består än idag. Det sägs att Mordoghast lever än idag sex decennier senare då han går omkring om natten som en mäktig rugtanne sökandes andra rugtannar han kan dräpa för att släcka sitt eviga hämndbegär.

Ön är runt ett hundra famnar lång och bred och på den finns över ett dussin större stugor byggda innan förbannelsen lade sig över ön. I byggnaderna huserar ofta fler än en familj och även alla deras djur. Boskap som finns på ön är främst får, get och hund. Fåren har blivit alltmer färre då betet inte är särskilt omfattande. Detta har även gjort att ull och kläder blivit en efterfrågad vara. Därför är det vanligt att män endast går klädda i ett höftskynke och ett getskinn eller hundskinn medan kvinnorna har ett kjolliknande kläde och ett bälte med vapen i men annars är barbröstad om de inte har bröstkupor av kräftsöldar. Keramik görs av lera och rep görs av senor. De vapen som finns är inte många men är i många fall komna av de främlingar som letat sig till ön av misstag. Annars är det stenvapen som är vanligast. Med tiden har båtarna gått sönder om man har blivit tvungen att använda de båtar som eventuella främlingar kommit på eller bygga flottor av någon stuga. Större delen av kosten på ön består av fisk, rom, getmjölk och fårkött, vilket är en kost som gör att de arbetande männen inte lever längre än genomsnittliga 40 år.

Efter 60 år av isolering har mycket hänt på ön. Idag är platsen en skräckens näste. Endast en nattulm blev dräpt och den andra gömde sig i ett fåhus. När Galdehav dräptes av Mordoghast blev Edelgonde så rädd att hon sprang och gömde sig i samma fåhus och blev därmed biten av nattulmen. Den skulle senare bli dräpt av Edelgonde själv. När dimman kom och grofen lämnade ön låg det en domedagsstämning över platsen. Folk höll sig inomhus. Edelgonde lyckades överleva den första tiden främst för att en kvinna, Babag, bestämde sig för att ha barmhärtighet över henne. Detta skulle under

tiden leda till att flickan blev kraftfullare och kraftfullare. Idag styrs ön av härskarinnan Edelgonde den Mörka, en best som gömmer sig i mörkret, hälften kvinna, hälften blodtörstigt monster. Hon skyddas av sitt livgarde kallat babager, som alla består av kvinnor. Edelgonde har nu fått sådan kraft att folket på ön börjat dyrka henne. Hennes ord är deras lag vilket i sin tur betyder att männen på ön förlorat många rättigheter. Om natten smyger hon omkring och de som vågar sig ut under de mörka timmarna blir hennes offer.

På ön är nu männen fiskare, hantverkare och tar hand om boskap medan kvinnorna tar hand om barnen eller är vapenförda. Männen får inte vara beväpnade med större vapen än dolken. Tidigare var det så att många män på ön var så pass rädda att de hellre tog sina chanser ute i dimman än att stanna kvar på ön, men det har å andra sidan visat sig att de som ger sig ut snart kommer drunknade flytande tillbaka och slår emot pålverket. Livet är dock inte helt eländigt för männen då några blir utvalda att avla medan resten får arbeta. De som avlar blir inlåsta i den så kallade karlastugan där de får leva gott, vilket har lett till att de ofta fått en tilltagen kroppshydd. Paradoxalt nog har därför kvinnorna börjat intressera sig mer för de andra männen och således sett till att dörren till karlastugan om nätterna är öppen så att Edelgonde smyger in där och festar på en uppgödd man. Nya avlingsmän har därför hungerstrejkat till de funnit kärlek hos en av kvinnorna. Detta har också givit de arbetande männen tillfälle att visa sin manlighet.

Förbannelsen är sådan att en tjock dimma ligger runt ön och sträcker sig så långt ögat kan nå och tanke kan fantisera. Den som ger sig in i dimman kommer aldrig att hitta ut. Den som har tur hittar tillbaka till ön och den som har otur drunknar i sina försök. Främlingar som letar sig genom dimman har inga problem att hitta fram till ön men lämnar den sällan med livet i behåll. Hur förbannelsen kan brytas är det ingen som vet och i Nagvarda vet man idag bara att Pludemarg är en sägen om en förbannad ö och att den troligtvis inte finns på riktigt.

